

סיפורי חכמים בסדר הימים

מלכות
וקסברגר
פאר היצירה היהודית

בְּאוֹלָם שָׁרוּ רַעַשׁ וְהַמְלָה,
הָאוֹרְחִים הָיוּ עֲסוּקִים בְּמֵאֵכֶל,
בְּשִׁתְיָהּ וּבְשִׁיחוֹת רַעִים נְעִימוֹת.
הַמְחַתְּנִים, הוֹרִיחֵם שֶׁל הַחֲתָן
וְהַכֵּלָה, הָיוּ טְרוּדִים בְּקַבְּלַת
הָאוֹרְחִים, וְקִרְוֵי הַמְשָׁפְחָה
הַתְּעַסְקוּ גַם הֵם בְּכַבוֹד הַמְזַמְנִים.

אִף אֶחָד לֹא הִבְחִין
בְּאוֹרֵחַ הַבְּלִי-קְרוֹא שְׁעַמַּד
מִבֵּישׁ בְּפֶתַח הָאוֹלָם. הִיָּה
זֶה עֲנֵי רַעֲב
וּמִסְכֵּן, שְׂרָצָה
גַּם הוּא לְהַנּוֹת
מִן הַחֲתָנָה וְלֵאכֹל
סְעוּדָה דְשָׁנָה.
הוּא נִסָּה לְהַדְחִף
פְּנִימָה, לְשִׁבֵּת כְּמוֹ בְּלֶם
בֵּין הָאוֹרְחִים, אֲבָל לֹא
הִצְלִיחַ.

בְּתוֹךְ הָאוֹלָם הִיָּה
צְפוּף וְשִׂמְחָה כָּל-כָּךְ.
בְּעֵינַיִם מִשְׁתַּוְּקָקוֹת
הַבֵּיט הָעֲנֵי פְּנִימָה, שׁוּב
הַתְּאַמֵּץ וְנִסָּה לְהַכְנִס

פְּעָמִים רַבּוֹת אָנוּ נִתְקָלִים בְּקִרְיאוֹת לְעִזְרָה,
בְּבִקְשׁוֹת לְמַתַּן צְדָקָה, וְהִבְטָחָה בְּצֶדֶן – שֶׁכֵּל מִי
שִׁיתֵרֵם יִזְכֶּה לְשִׁפְעַת שָׁל רַפּוּאוֹת וְיִשׁוּעוֹת.

אָכוּ, זֶה כֵּן. אֲנָשִׁים זוֹכִים לְרֵאוֹת בְּעֵינֵיהֶם אִיךְ
הַצְדָּקָה מְצִילָה אוֹתָם מְצָרוֹת, בְּזִכּוֹתֶיהֶם הֵם רוֹאִים
יִשׁוּעוֹת וְאֶפְלוּ נִצָּלִים מְמוֹת.

זְכוּת גְּדוֹלָה הִיא לְתֵרֵם לְצְדָקָה, אֶפְלוּ מִטְּבַע קִטְנָה,
וּבִשְׁעַת נְתִינַת הַצְדָּקָה לְבִקְשׁ מֵהַשָּׁם אֶת בְּקִשׁוֹתֵינוּ,
לְהַתְּפִלֵּל וּלְקוֹוֹת אֵלָיו, וְנִזְכֶּה לְרֵאוֹת יִשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת.

יום
שני

מה שה' עושה הכל לטובה

מִי נָתַן
לְמִשָּׁה
פְּרִנְסָה?

הוא לאכל את המטבעות. לכן כאשר הפריץ לא היה בחדר האוצרות, נכנס הקוף והתחיל לאכל מן המטבעות.

אכל הקוף ואכל – עוד ועוד מטבעות של זהב. בטנו הלכה והתמלאה, עד ש... התפוצצה מרב מטבעות. הקוף הזלזן נפל על הרצפה – פגר מת.

אחד המשרתים נכנס אל החדר ונבהל: "הוי, קופיקו! מה קרה לה? למה התפגרת?" קרא בצער. הוא מהר לספר לפריץ: "הקוף מת! לא ידוע למה ומדוע!"

"הוי, חבל שמת!" הצטער הפריץ על החבר הטוב שלו, הקוף. "אבל אתה יודע מה, אינאן?" עלה רעיון במחו, והוא צוה על המשרת: "קח את הנבלה (-חיה מתה) ותשליך אותה לתוך ביתו של מושקה! חה... חה... חה... אתה זוכר שהוא אמר שהאלקים שלו מפרנס אותו? עכשו הוא רואה בדיוק מי נותן לו כסף. אם אני לא נותן – אין לו, הוא והילדים רעבים ללחם, חה... חה... חה..." נהנה הפריץ האכזר והוסיף: "תזרק לו מהר את הקוף לתוך ביתו, שיהיה לו גם קצת ריח לא נעים בבית. שיבין שאסור להתחצף אלי".

"אמא'לה! מה היה הרעש הזה?" נבהלו הילדים לשמע קול גפוע החלון. זכוכיות התפזרו לכל עבר, והם נגשו לכוון החלון המנפץ – –

"אוי! אבא! אמא! אוי!" צעקות ובכיות מלאו את

שְׁבַנֵי הַבַּיִת כָּבֵד לֹא מֵצְאוּ לְעֶצְמָם מְקוֹם. הֵם לֹא יָכְלוּ לַחְיוֹת
בְּבַיִת מְלֵא תִרְנַגּוּלִים, אֶפְרוּחִים וּבִיצִים.

לְמִרְוֵת הַקְּשָׁיִים וְהַהֶרֶס שְׁחֹלְלוּ הַתִּרְנַגּוּלִים לֹא וְתָר רַבִּי חֲנִינָא
עַל מִצְוַת הַשַּׁבָּת אַבְדָּה. הוּא לָקַח אֶת הַתִּרְנַגּוּלִים וּמָכַר אוֹתָם.
בְּכֶסֶף שֶׁקֶבֶל – קָנָה עֵזִים. אִם יַחְזֹר בְּעַל הָאֲבָדָה, הוּא יִקְבַּל חֲזָרָה
אֶת הָעֵזִים.

רַבִּי חֲנִינָא הִקִּים בְּשִׁבְלֵי הָעֵזִים דִּיר – אֵהָל מִיָּחָד בְּחֶצֶר בֵּיתוֹ.
בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם הָיוּ הָעֵזִים רוֹעוֹת בְּשָׂדוֹת שֶׁל הַפֶּקֶד וְאוֹכְלוֹת עֵשֶׂב.
בְּעָרֵב הֵן הָיוּ חוֹזְרוֹת לִישׁוֹן בְּדִיר שֶׁבְּחֶצֶר.

וְהִנֵּה, בְּאַחַד הַיָּמִים הִגִּיעוּ אֲנָשִׁים רָעִים וְאָמְרוּ לְרַבִּי חֲנִינָא:
”הָעֵזִים שְׁלָךְ גַּנְבוֹת. הֵן אוֹכְלוֹת בְּשָׂדוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים. זֶה
גָּזֵל!”

רַבִּי חֲנִינָא עָנָה לָהֶם: ”אִם הָעֵזִים בְּאֵמֶת אוֹכְלוֹת אֶכֶל מִשְׂדוֹת
שֶׁל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים – אִזְ הַדְּבָרִים שֶׁבִּשְׂדָה יֹאכְלוּ אֶת הָעֵזִים. אָבֵל אִם
אֲתֵם לֹא צוֹדְקִים, וְהָעֵזִים לֹא אוֹכְלוֹת מִשְׂדוֹת זָרִים – אִזְ כַּאֲשֶׁר הֵן
תַּחֲזֹרְנָה הַבַּיְתָה הָעָרֵב, כָּל עֵז תָּבִיא בְּקִרְנַיִם שְׁלָה דָב!”

הָאֲנָשִׁים הָרָעִים שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים וְהִרְהִרוּ בְּלִבָּם: ”נֹו, אֵיךְ זֶה
יִכּוֹל לֵהִיּוֹת שֶׁעֵז סוֹחֶבֶת דָּב בְּקִרְנַיִם?”

אָבֵל בְּעָרֵב רָאוּ כָּלֵם אֶת הַפֶּלֶא הַגָּדוֹל. הָעֵזִים בְּאֵמֶת חֲזְרוּ הַבַּיְתָה
כְּשֶׁעַל הַקִּרְנַיִם שֶׁל כָּל עֵז תְּלוּי דָב!

"עֲכָבְרִים! בּוֹאוּ כָלְכֶם לִפְהִי!" קָרָא רַבִּי פְּנֹחֶס.

וְהִנֵּה, מִכָּל עֵבֶר הִגִּיעוּ עֲכָבְרִים עַד לְרִגְלָיו שֶׁל רַבִּי פְּנֹחֶס. עוֹד וְעוֹד עֲכָבְרִים, עֲשָׂרוֹת, מֵאוֹת, הַמוֹנִים! הֵם קִפְצוּ וְצִיצוּ, רָצוּ וְדָלְגוּ בְּלִי הָרֶף.

רַבִּי פְּנֹחֶס עָמַד בְּשִׁקְט וְהִקְשִׁיב לְצִיּוּצֵיכֶם בְּמִשְׁךְ כַּמָּה דְקוֹת.

"הֵאֵם אַתֶּם יוֹדְעִים מָה הָעֲכָבְרִים מְסַפְּרִים לִי?" שָׁאל רַבִּי פְּנֹחֶס אֶת

הגיעו הדיגים אל שכונת היהודים וצעקו:

"מי רוצה לקנות דג גדול לכבוד שבת?"

האנשים שעברו שם משכו בכתפיהם.

"כבר בשלנו דגים לשבת" – אמרו לדיגים –
"עכשו כבר מאחר".

הדיגים הצטערו.

"אל דאגה" – הרגיע אותם יהודי

אחד – "לכו ונסו למכר את הדג

ליוסף מוקיר שבת. יתכן שהוא

ירצה לקנות את הדג הענק הזה
ולשלם תמורתו כמה שתבקשו".

שני הדיגים הלכו לביתו של יוסף

מוקיר שבת. הם קוו מאוד

שאצל יוסף עדין לא

בשלו דגים, ושהוא

יסקים לקנות דג כה

ענק...

כאשר התקרבו אל

הבית, הריחו את ריח

המאכלים המתבשלים. התקרבו עוד

יותר וראו את הבית הנוצץ מנקיון.

"נראה לי שאחרנו את השעה" –

אמר דיג אחד לחברו – "גם בביתו

של יוסף מוקיר שבת הכל מוכן

ומזמן לכבוד שבת".

